

STRAKY

*Prestížní střední škola
ukrývá děsivé tajemství*

TY BUDĚŠ DALŠÍ!

ZOE SUGG
AMY McCULLOCH

NAPĚTÍ

COSMOPOLIS

STRAKY

*Prestižní střední škola
ukrývá děsivé tajemství*

TY BUDĚŠ DALŠÍ!

**ZOE SUGG
AMY McCULLOCH**

*Pro Tracey a Mariu,
které nás inspirovaly*

PROLOG

Tu noc, kdy zemřela, jsme všichni měli vypnuté telefony.

Policie nám to nevěřila.

Děcka dneska přece nikam nejdou bez mobilu, říkali. Chcete snad říct, že ani jeden z vás nefotil na Snapface nebo na Instagram nebo co to všichni používáte? Na závěrečné oslavě? Že nikdo neudělal aspoň selfiečko nebo nenatočil krátké video?

Všichni jsme odpověděli stejně: *Přesně tak.*

Stejně nám všem zkontrolovali mobily. Přihlásili se do našich cloudů. Nic nenašli.

Na místě činu objevili vyšetřovatelé kus papíru. Byl to jeden z plakátků přidělaných k plaňkové brance, za kterou vedou schody dolů na pláž. Velkými tiskacími písmeny na něm stálo: ŽÁDNÉ TELEFONY, ŽÁDNÉ FOŤÁKY, ŽÁDNÁ SOCIÁLNÍ MÉDIA – ŽÁDNÉ VÝJIMKY!

Jako by snad tuhle skutečnost potřeboval někdo z účastníků oné párty připomenout. Vždyť to byl přece účel: my jsme se *chtěli* odříznout. Chtěli jsme slavit, aniž bychom to potřebovali zdokumentovat. Chtěli jsme protančit noc v blažené anonymitě, uchovat si vzpomínky, které není třeba potvrzovat pomocí fotek nebo videí. Nikdo z nás pravidlo neporušil. Nikdo o to nestál. Všichni ostřížím zrakem sledovali, jestli někde náhodou neblikl displej smartphonu nebo se nezablýskla čočka fotoaparátu.

Někteří z nás v průběhu roku sem tam nějaké to pravidlo či dvě obešli, ale nerespektovat podmínky závěrečné párty? To by si nikdo netroufl.

Policejní příslušník nás jednoho po druhém vyslychal a přitom kroutil očima. *Chcete říct, že to nikdo neporušil? Tomu nevěřím.*

Ale nic jsme pro něj neměli. Tak to prostě bylo. Takže jsme mu to převyprávěli.

Té noci bylo na pláži rušno. Táborák hořel, plameny šlehalo vysoko do nebe. Občas je dřevo nacucané mořskou solí zbarvilo lehce dozelená. Tancovali jsme a naše stíny se po stěnách útesu v zátoce divoce zmítaly, takže se zdálo, jako by se skály hýbaly. V dálce se tříštily vlny, odliv zanechal písek posetý bezpočtem řas a mušlí. Byl teplý letní večer, počátek blížící se vlny britských veder.

A pláž se samozřejmě hemžila *námi*. Bez uniforem šlo ztěžší rozpoznat, kdo je kdo. Což bylo vlastně paradoxní a ironické: uniforma, jejímž úkolem bylo, aby všichni vypadali stejně, se pro nás stala poznávacím znamením různých individualit. Teď, v normálním oblečení, jsme vypadali jako běžní teenageři. Těmi jsme ovšem nebyli.

Byli jsme studenti Illumenské střední.

A to právě tuhle párty odlišovalo. Při jiných příležitostech na naše akce chodili studenti okolních škol – například illumenská oslava Samhainu je naprosto legendární, a pokud jste propásli naši vánoční Extravaganzu, mohli jste se v podstatě rozloučit se společenským životem.

Závěrečná oslava ale byla jenom naše. Trávili jsme společně celý rok, a ať už jsme si to užívali, nebo ne, nastávající letní rozloučení všechny lehce rozesmutnilo. Přestože jste se tomu třeba zkoušeli vyhnout. Jenže když už jste jednou byli jedním ze šesti set vyvolených studentů Illumenské střední, byli jste prostě její neoddelitelnou součástí. Léto tohle spojení na chvíli přerušovalo a závěrečná oslava konce školního roku byla poslední vzpomínkou, která nás pak dvouměsíčním nuceným odloučením provázela.

Ve vzduchu vonělo spálené dřevo. Klacky a polena se v žáru ohně rozpadávaly a hlasitě praskaly a tu a tam vyslaly vzhůru ke stále temnějšímu nebi obláček jisker. Společně s hlubokými basy dunivých tanečních melodií a vlnícími se těly kolem to působilo až opojně – anebo to možná bylo poměrně slušným množstvím alkoholu v našich papírových kelímcích.

S pokročilou hodinou stoupal i příliv, až celý záliv v podstatě odřízl od pevniny. Jedinou únikovou cestou zůstaly schody vytesané do čelní stěny skal. Bylo to překrásné: my, písek, vlny a oheň.

Zničehonic přerušil hudbu výkřik, při kterém tuhla krev v žilách. Dav vlnících se postav strnul. Stupňující se panika přeskakovala z jednoho na druhého. Ječení neustávalo a bylo tak intenzivní, že zcela přehlušilo hudbu. Všichni se rozběhli směrem k vodě.

Křik přicházel od moře. Na břehu kdosi stál. Slunce už zapadlo za obzor, ale pořád ještě bylo vidět.

V písku leželo tělo, nohy mu olizovaly mořské vlny...

Ležela na břiše, hlavu vyvrácenou ke straně, rty nepřírozeně modré.

Bledá pleť, modré rty, spleené prameny vlasů, podivně zkroucené končetiny.

A na zádech detailně propracované tetování – obraz straky. Dokonale vyvedené kontury pokrývající ostře vystupující lopatky. Roztažená křídla, takže peří sahalo až ke klíční kosti. Ocas mizející pod hlubokým výstřihem šatů.

Něčí hlas: „Utíkejte zpátky do města a zavolejte policii. Je mrtvá.“

1

AUDREY

Existuje něco horšího než začínat v nové škole?

Ukázalo se, že ano: začínat v nové škole, když leje jako z konve a poryvy větru připomínají hurikán. Během několika měsíců jsem se stihla přesunout z příjemně teplé cihlové budovy v prosluněné Georgii kamsi na osamělý poloostrov jižní Anglie, kde to připomíná slabší odvar Potterových Bradavic a kde je to nejhorší počasí, jaké si dokážete představit. Stěrače tátova mercedesu se pohybují snad rychlostí světla, motor pořád ještě běží a jeho zvuk se mísí s bušením mého srdce.

„Buď hodná, Audrey,“ řekne táta, aniž se ke mně od řízení otočí.

Buď hodná. Co všechno se do toho dá schovat... Doopravdy chtěl říct něco jako *Nepodělej to, Audrey. Ne abys to ještě zhoršila. Už jenom dva roky, pak tě konečně máme z krku.* Nic z toho sice samozřejmě nevyřkl nahlas, ale vyčetla jsem to v napětí jeho ramenou... a taky z toho, že máma není tady, nýbrž na jihu Francie s mým mladším bráchou Jasonem. Edison, můj starší bratr, je na střední v New Havenu, takže ten mi je taky k ničemu.

Neodpovím. Místo toho se zhluboka nadechnu a podívám se z okýnka. Jestli jsem ze školních webovek měla pocit, že to tu vypadá starobyle, teď mi budova Illumenské střední připadá jako z jiného století. Připomíná středověk. Nebyla bych překvapená, kdybych mezi věžičkami zahlédla – přesně ve stylu *Hry o trůny* – sťaté hlavy neúspěšných studentů. Nicméně jsem ochotna riskovat

radši hněv Lannisterů, než abych s tátou zůstala v autě jen o vteřinu déle. Takže otevřu dveře, připlácnu si kabelku od Chanela k hrudi a vyrazím do deště. Ještě za mnou něco zakřičí, ale já už běžím ke vchodu do budovy a tátova slova unáší vítr.

Moje entré je nezapomenutelné – dveře se pod mou vahou nečekaně hladce otevřou, já se vpotácím dovnitř, a dřív než se stačím vzpamatovat, dešťová voda ze mě crčí na vyleštěnou dřevěnou podlahu.

Jakmile za mnou dveře opět zlehka zapadnou, venkovní bouřku pohltí hrobové ticho, které panuje uvnitř. Pomalu zvednu oči a rozhlédnu se kolem. Pohledem spočinu na obrovském, impozantním portrétu ženy ve zdobných hedvábných šatech. Shlíží ke dveřím, jako by si pečlivě měřila každého, kdo vkročí do sálu. Přijde mi, že měřím pouhých pár centimetrů, což je překvapivé, protože se svými sto osmdesáti mezi ostatními dost vyčuhuju.

„Vzbuzuje respekt, že?“

Bleskově se otočím a spatřím ženu ve slušivém růžovém kostýmku a barevně sladěných lodičkách na vysokém podpatku.

„Jeooo.“ Sálem se rozlehne můj protáhlý jižanský přízvuk. Ještě nikdy nezněl tak nemístně jako právě teď na tomhle místě.

„Vy musíte být slečna Wagnerová?“

„Oh, ano, klidně jen Audrey, prosím,“ řeknu.

Rty se jí protáhnou do uzounkého úsměvu – nezdá se, že by byla fanouškem familiárního oslovování. „Já jsem madam Abbottová, ředitelka Illumenské střední.“ Napřáhne ke mně ruku a já jí slabě potřesu. „Zahlédla jsem auto vašeho otce – omlouvám se, že jsem vám nevyšla naproti, ale...“ Pokrčí rameny a stočí pohled k loužičce na parketách pode mnou. „Vaše věci dorazily v pořádku, pojdte, ukážu vám váš pokoj.“

Zvednu obočí. Je mi jasné, že tátova firma je veřejně známá, ale fakt je normální, aby mi sama ředitelka školy dělala turistického průvodce?

„Kde jsou všichni?“ zeptám se.

„Většina studentů dorazí až odpoledne, na uvítací ceremoniál,“ odpoví už za chůze a já rychle vykročím za ní. Moje žabky na dřevěných parketách hlasitě pleskají. Omylem vrazím do zábradlí a málem zakleju. *Nemotorná, hlasitá a sprostá Američanka* – vážně nerada bych na madam Abbottovu udělala první dojem v tomhle stylu. Doma takhle nešikovná nebývám, jenže tady se zkrátka nemůžu udržet a všelijak se zakláním a natáčím hlavu, abych si prohlédla vysoký strop s propracovanými kamennými vlisy a obrovské obrazy pokrývající v podstatě všechny stěny kolem. Ještě nikdy jsem na takovém místě nebyla, tedy pokud nepočítám muzeum nebo uměleckou galerii.

„Zařadili jsme vás do budovy Helios,“ oznámí madam Abbottová, zatímco stoupá po schodech. „Budete sdílet pokoj s jednou z našich nejlepších studentek, slečnou Moore-Zhangovou. Můžete se na ni obrátit s jakýmkoli dotazem. Až se ubytujete, provede vás celým areálem.“

Zhluboka se nadechnu. Vážně doufám, že se s novou spolubydlící skamarádím. Přeju si úplně nový začátek – novou zemi, novou školu, nové přátele. Brendan, můj bývalý kluk, se smál, když zjistil, že budu sdílet pokoj s někým dalším. *Ty? Princezna Audrey?* Dobrá připomínka toho, proč se z něj stal *můj bejvalej*.

Když ve druhém patře odbočíme do dlouhé chodby, musíme nejprve překročit hromadu sutin na podlaze. Madam Abbottová hlasitě zamlaská a zvedne pohled k díře ve stropu. Všimne si, jak

nechápvavě krčím obočí. „Přes léto tu probíhaly nějaké stavební práce. *Slíbili mi*, že do zítřka budou dokončené.“ V závěru věty zvýší hlas.

Mám pocit, že z díry ve stropě zaslechnu zamručení. Zajímalo by mě, jestli si madam Abbottová myslí, že to řeknu tátovi. *Vedle jak ta jedle*.

Snažím se ochránit kabelku před zvířeným prachem a následuju madam Abbottovou.

„Máte s sebou studentskou kartičku?“ zeptá se, když dorazíme ke křídlovým dveřím.

„Oh, ehm...“ zamumlám a začnu se přehrabovat v kabelce. Jsem si jistá, že tu blbou kartičku jsem tam házela. Je velká jako kreditka a zřejmě to bude vstupenka do všech možných oblastí téhle školy, včetně ubytovacích prostor.

Madam Abbottová chvílku čeká, a když moje šmátrání v kabelce zintenzivní, vypustí z úst sotva slyšitelné odfrknutí. Z kapsy sáčka vytáhne vlastní kartičku a přiloží ji ke čtečce. „Kartu si musíte hlídat – bez ní není možné se tu pohybovat.“

„Tady je!“ zvolám vítězoslavně a vyjmu kartu z mezery mezi krabičkou na šminky a pouzdrem na airpody. Významně si ji vložím do zapínací kapsy vpředu na kabelce. Projdeme kolem čehosi, co připomíná poštovní schránky za sklem. Pod jednou přihrádkou zahlédnu svoje jméno.

„Tak, jsme tady.“ Zastavíme se před pokojem číslo sedm. „Váš domov na následující školní rok. Omluvte mě, musím zase běžet, potřebuji ještě zařídít spoustu věcí, než to zítra vypukne. Jsem si jistá, že slečna Moore-Zhangová dorazí co nevidět. Mezitím si můžete vybalit a zabydlet se. Slečno Wagnerová, buďte vítána na Illumenské střední.“

„Děkuji,“ odpovídám. V nitru mi bublá asi milion otázek, ale madam Abbottová už je pryč. Zhluboka se nadechnu, seberu odvahu a otevřu dveře.

První věc, kterou spatřím, je velký prosklený výklenek přímo naproti dveřím. Na okně visí bílé záclony a po stranách těžké hnědé sametové závěsy. Před oknem je malá lavička s tmavě zeleným polstrováním. Koutek vypadá jako dokonalý prostor na čtení – dokonce i já bych si uměla představit, že se tu občas uvelebím s knížkou –, a i když venku zuří bouřka, je jasné, že za pěkného počasí proudí oknem dovnitř spousta světla. Stěny pokoje jsou obloženy dřevem v třešňové barvě a na každé straně místnosti stojí jedna postel, skříň, psací stůl a komoda. Vypadá to, jako by doprostřed někdo postavil zrcadlo.

Hned jak vstoupím, zavrže mi pod nohama pár uvolněných parket. To půjde zakrýt koberečkem. Když přidám na stěny pár obrázků a trochu si to tu vyzdobím, docela to ujde. Usměju se a vytáhnu mobil, abych poslala fotku Lydii, své nejlepší kámošce doma. Ujíždí na interiérovém designu, takže určitě bude mít pár nápadů, jak to tu zútulnit.

Moje krabice a kufry jsou venku na chodbě, ale s jejich vybalováním nijak nespíchám. První věc, kterou vyndám, je školní uniforma, vypraná a vyžehlená, uložená v plastovém obalu z číстіrny. Rozepnu zip a prohlédnu si svůj budoucí každodenní outfit pro zbytek roku: tmavě modré vlněné sáčko se zlatými knoflíčky ve tvaru hvězd a stejnobarevnou skládanou sukni se zlatými obrubami. Není to tak zlé.

Vtom sebou trhnu, protože za mnou se ozval něčí hlas: „Hele, moc se tu nezabydluj. Tenhle pokoj je prokletej.“

2

IVY

„Tenhle pokoj je prokletej,“ řeknu a obejdu vysokou, lehce vyhublou blondatou bělošku ve dveřích.

Buď milá, znějí mi v hlavě mámina slova. Ta Lolina tragická nehoda na začátku léta tenhle rok pořádně zkomplikovala. Je fakt těžký být milá na holku, která mi ubírá soukromí.

A je to obzvlášť těžký ve chvíli, kdy všechno na ní úplně křičí, že my dvě rozhodně kamarádky nebudeme. V jedný ruce drží přehnaně velkej smartphome v růžovém chlupatým obalu a přes rameno má výraznou značkovou kabelku. Venku skoro mrzne, ale ona má na nohou jen žabky. Nemám ráda, když si někdo dělá na někoho názor ještě předtím, než s ním vůbec promluví, jenže tahle holka tomu rozhodně víc než napomáhá.

Sotva zaslechne můj hlas, trhne sebou a vystrašeně vykulí velký modrý oči. „Kristepane, tys mě vylekala. Ahoj, já jsem Audrey.“

No nazdar, je to ještě horší, než jsem myslela. Je to Američanka.

Pověsí svou čerstvě vyžehlenou uniformu v plastovým obalu na dveře, rozevře náruč a usměje se, přičemž odhalí dokonale bílý zuby. „Moc ráda tě poznávám!“ vyhrkne.

Vyhnu se jejímu objetí. „Ups... moc brzo,“ zamumlám. Ignoruju její ublíženej výraz, projdu kolem a hodím svou ošoupanou koženou tašku na jednu z postelí, abych ukázala, že tahle bude moje. Je to ta lepší – s výhledem na okno a s novou matrací –, což víte pouze v případě, že to tady znáte líp než svoje boty, jako já.

„Beru si tuhle stranu,“ oznamuju, co je očividný, ale radši to tý holce zdůrazním.

Pokrčí rameny a položí si tašku na protější postel. Posadí se a stará pera v matraci zavrzejí. Zajímalo by mě, z kterýho zaprášeného sklepa její matraci vytáhli, když z tohohle prostorného jednolůžáku vytvářeli pokoj pro dvě.

„Takže ty jsi moje nová spolubydlící,“ prohlásí.

„Máš úžasný dedukční schopnosti,“ odpovím co nejarogantněji. „Já jsem Ivy.“

Zamračí se a přitom si nípe růžovej lak na malíčku. Otočím se k ní zády a předstírám, že něco hledám v tašce. Trochu mě hryže svědomí. Není to přece její vina, že mám tak blbou náladu. I když tak trochu jo. Ale to ona neví.

O tomhle dni jsem snila už od první chvíle tady. Za dlouhejch nocí, kdy jsem zírala na strop a poslouchala, jak se ostatní holky převalujou, šustí peřinami a chrápou. Konečně, *konečně* jsem měla mít svůj vlastní pokoj. Ze všech sil jsem se snažila a tvrdě dřela, abych v předposledním ročníku mohla být tím ze studentů, kdo si na Heliosu vyslouží samostatnej pokoj. Když mi to na konci minulýho školního roku potvrdili, bylo to lepší než výhra v loterii.

Protože Illumenská střední je můj domov. Mnohem víc než mámin mrňavej sociální byt. A konečně měl nastat čas, kdy už nebudu muset svůj osobní prostor s nikým sdílet. Měla jsem dostat jednolůžkovej pokoj – po Lole. Vždycky jsem jí ho záviděla, a když umřela, myslela jsem, že díky tomuhle pokoji budu cítit, že jí jsem pořád nablízku.

To jsem si ovšem myslela jen do chvíle, než mě madam Abbotová poprosila, abych se dobrovolně nabídl, že budu pokoj sdílet s Audrey Wagnerovou. Tou Američankou.

V podstatě to nebyla prosba, ale žádost. A když vás madam Abbottová o něco žádá, tak prostě neprotestujete.

„Jak dlouho už jsi na týhle škole?“ zeptá se holka mých zad. Hlasitě vydechnu nosem a pokračuju ve vybalování tašky. Protože jsem neodpověděla, pokračuje dál. *Panebože, to jí to nedochází?*

„Nechápu, jak tady můžete bydlet. Mám pocit, že jsem v nějakým šíleným muzeu.“ Její přízvuk mi leze na nervy, ale zvědavost mi nedá, a tak se k ní otočím.

Usmívá se na mě tak široce, že jí vidím snad všechny zuby. Jsou extrémně symetrický a zářivě bílý. Trochu jí je závidím. Oči má jasně modrý jako porcelánová panenka, a přestože vlasy jí zmokly, jsou hustý a stylový a vypadají ledabyly bohémsky.

Vyhlíží tak nevinně a upřímně. Je tohle ten vyhlášený jižanský šarm? Měním taktiku. Přátelit se s ní sice nepotřebuju, ale historie Illumenské střední je můj oblíbený předmět a nemůžu si prostě pomoci. „Tahle část budovy je docela nová – myslím, že je to viktoriánský styl.“

Spadne jí čelist. „To je přece víc jak sto let zpátky, ne?“

Protočím panenky. „Chceš něco opravdu starýho? Máme tu budovu z roku 1487.“

„No ty vole! U nás v Savannah – odkud pocházím – máme pár domů z devatenáctýho století, a ty považujeme za zatraceně starý. Ale 1487, to je teda něco!“

Potlačím úsměv. Možná zas tak panenkovská, nevinná a vzorná nebude.

Rychle se otočím. Přišla jsem si sem zabrat postel a to jsem udělala. Mám toho letos děsně moc na práci, spoustu úkolů a kolem sebe kupu kámošů, jako jsou Harriet, Tom, Max a Teddy. Nepotřebuju nikoho dalšího. Už mi tenhle rok zkazila tím, že se tu

objevila, a já nechci, aby mi byla sympatická. Budeme spolu prostě sdílet pokoj a budeme k sobě slušní. Tečka. Vykročím ke dvěřím, ale ona se okamžitě žene za mnou.

„Hele, napadlo mě, jestli bys mi to tu nemohla ukázat? Zdá se, že to tady dobře znáš. Ujišťuju tě, že jsem báječná spolubydlící. Umím se svíčkou a vidličkou udělat skvělý pečený soustíčka...“

Zamračím se. „Co jsou to soustíčka?“ zeptám se, ačkoli to samozřejmě vím.

„Oh, vy je tady neznáte? Jsou vynikající. Jsou to opečený marshmelouny s rozteklou čokoládou, nacpaný ve dvou grahamovejch sušenkách.“

„Grahamovejch sušenkách?“ Vážně mi to usnadňuje.

Snaží se to vysvětlit. „No, v takovejch sladkejš. . . krekrech?“

Dívám se na ni se zdviženým obočím.

Svěsí ramena. „Ty tady taky nemáte?“

Zavrtím hlavou. „Ale přesně takový schopnosti se ti tady budou hodit, to ti teda povím,“ prohlásím ironicky.

„Fakt vtipný,“ řekne a oči se jí zúží do úzkých štěrbin. Máme očividně rozdílný smysl pro humor. Takhle konverzace začíná být nepříjemná i mně.

Ta holka vážně nemá páru, koho proti sobě má. Víím dobře, proč mě madam Abbottová požádala, abych s ní sdílela pokoj. Myslí si, že ji vezmu pod křídla a připravím ji na tu zběsilou jízdu, kterou předposlední ročník školy je. A minulej rok bych to nejspíš udělala. Jenže to bylo ještě před pár měsíci. Před tou strašlivou událostí na pláži. Před Lolou. Před tím, než se pro mě moje soukromí stalo zásadnějším než kdy jindy.

Buď milá. V hlavě zase slyším mámina slova. Zaskřípu zuby. „Jsem si jistá, že soustíčka jsou super,“ řeknu a hlasitě u toho

vzdychnu. „Hele, z týchle konverzace o jídle jsem dostala hlad. Jestli chceš, ukážu ti cestu do jídelny. Za pár hodin začne uvítací ceremoniál, takže máš čas na něco k snědku.“

„Fakt?“ opáčí a z postele zdráhavě zvedne tu svou kabelku. Vtípkem se soustíčky jsem ji nejspíš vážně vyplašila. Vyčkává a rozhlíží se po pokoji.

„Tak jdeš, nebo ne?“

Kousne se do spodního rtu. Vypadá vystrašeně a to mě zneklidní. Čeho se *ona* má co bát?

„Když jsi přišla, řeklas, že tenhle pokoj je prokletej. Co jsi tím myslela?“ ptá se a hledí mi zpřímá oči.

Zhluboka se nadechnu a snažím se působit naprosto klidně. Nechci, aby se tu cítila dobře. Chci, aby odešla. „Ach... madam Abbottová ti o tom neřekla? Holka, co tu naposledy bydlela, se utopila.“

3

AUDREY

Tak *tohle* je morbidní. Přes záda mi přeběhne mráz. Chvíli na sebe upřeně zíráme. Ona už má na sobě školní uniformu, na klopě se jí blýská odznak s vyrytým písmenem P. S tou svojí snědou pleť, perfektně upraveným drdolem a úzkými obroučkami brýlí vypadá na první pohled dost nevýrazně, ale slovy teda dokáže člověka pěkně zasáhnout.